

Jonge meisjes aanraken

Copyright © 2003 Norbert de Jonge

Als we zouden kunnen beslissen op wie we verliefd worden, dan zou het allemaal veel makkelijker zijn, maar ook veel minder magisch.

Toen ik twintig jaar was, werd ik verliefd op Sara, een meisje van tien jaar. Ik was nooit eerder verliefd geweest, dus ik was een bijzondere ervaring rijker. Ik dacht constant aan haar, wilde zo veel mogelijk bij haar zijn en haar geluk werd van essentieel belang voor het mijne. Nog meer dan gewoonlijk genoot ik van muziek. En ik begon zowaar gedichten te schrijven, wat ik nooit van mezelf had verwacht. Op mijn twaalfde jaar al, besloot ik mijn seksuele en emotionele interesse in jonge meisjes te accepteren, om die vervolgens zo tactisch mogelijk te onderdrukken en negeren. Dat laatste is immers wat van een goede burger verwacht wordt. Met mijn gevoelens voor Sara probeerde ik hetzelfde, maar wilde ik genoeg tegenwicht kunnen bieden aan mijn gevoelens van liefde voor haar, dan zou ik haat tegen haar moeten kweken. Ik voelde dat ik daarvoor al het goede in mezelf kapot zou moeten maken en besloot daarom te stoppen met dit zinloze gevecht. Het was tijd om zo goed mogelijk vorm te gaan geven aan mijn gevoelens voor jonge meisjes.

Het doet me veel pijn via de media te horen over pedofiele verkrachters, die zich middels dwang en overmacht hebben opgedrongen aan kinderen. Voor mij was duidelijk dat zo iets niet kan voortkomen uit gevoelens van liefde, zoals ik die heb voor jonge meisjes. Ik ben geheel niet kwaadaardig. Maar, ik mag dan geen slechte bedoelingen hebben, toch heb ik die ongewone gevoelens. Zou ik geestelijk niet in orde zijn of ben ik slechts anders dan de meeste mensen? Voor het beantwoorden van die vraag is van belang te weten waarom ik me vooral tot jonge meisjes aangetrokken voel en vooral waarom ik jonge meisjes wil aanraken. Naar het antwoord op die vraag was niet alleen ik benieuwd, maar vast ook veel mensen die zich niet kunnen voorstellen dat iemand dat soort gevoelens heeft. Mijn gevoelens brachten daarmee een uitgesproken kans met zich mee, die ik wel moest aangrijpen. Ik zou een stuk kunnen schrijven over wat mij aantrekt tot jonge meisjes en waar ik zelf denk dat mijn gevoelens voor hen vandaan komen. Met dit stuk hoop ik dan ook inzicht te geven in gevoelens die de meeste mensen zelf nooit zullen ervaren.

Toen ik negen jaar was probeerde ik onder de douche een aftrekbeweging uit, die ik een klasgenoot die dag had zien maken. Eerst vroeg ik me af hoe dat toch kon werken, met zo'n slappe piemel, maar het antwoord kwam al snel toen die harder werd. Ik ging door en kreeg een orgasme. Zonder ejaculatie, maar het gevoel was erg bevredigend. Vanaf dat moment masturbeerde ik geregeld voor het prettige gevoel ervan en om te voorzien aan mijn behoefte aan ontlading van seksuele spanning. Tijdens de laatste jaren van de basisschool werd ik seksueel opgewonden van alles en iedereen, inclusief mijn docenten en familieleden. Alles had een erotische lading en ik fantaseerde over allerlei seksuele

situaties met anderen, van knuffelen tot orale seks. Het zou dan een volwassene zijn die het seksuele contact initieerde en we zouden er samen enthousiast van genieten. Mijn lichaam verlangde vreselijk naar seks en concentreren was vaker moeilijk als ik niet seksueel bevredigd was. Mijn erotische gevoelens waren die periode veel sterker en chaotischer dan tegenwoordig. Ik baalde dat ik nog zo jong was en wilde de eerste de beste persoon van straat plukken voor seksueel contact.

Eigenlijk was ik op zoek naar een manier om mijn seksualiteit met iemand te delen en mijn gevoelens bevestigd te krijgen. Ik zou wel eens van dichtbij de geilheid van een ouder iemand willen meemaken, zodat ik zelf kon zien en ervaren hoe ook zij genieten van die gevoelens. Trots en gelukkig zou ik zijn geweest als ik zelf seksueel verlangen zou kunnen opwekken, als mijn kleine lijf een felle hartstocht zou kunnen opwekken in een groot mens. Dan zou ik mezelf lekker laten liefkozen. Maar ondanks dat seks zo mooi leek, deed iedereen er geheimzinnig over en liet niemand aan mij blijken ermee bezig te zijn. Ik ging zelfs een keer naakt voor een raam staan, op zoek naar reacties rond het onderwerp. Misschien kon ik zo mensen wakker schudden en gingen ze openlijk erover praten. Maar er veranderde niets en langzaam paste ook ik me aan. Blijkbaar vindt men seks niks voor kinderen, dus ik besloot maar te wachten tot ik ouder was en voortaan over het onderwerp te zwijgen.

In de kleuterklas al was ik de school compleet beu. Vriendjes en vriendinnetjes had ik er genoeg, maar ik voelde me gevangen in een star systeem, waarbinnen geen ruimte was voor discussies, er door de volwassenen amper naar mij werd geluisterd en kameraadschap met hen dus onmogelijk bleek. Steeds opnieuw ging het erom binnen een groep een toegewezen taak naar behoren te vervullen. Waarom we dingen leerden en de betrekkelijkheid ervan kwamen niet aan de orde. Voor het ter discussie stellen van en filosoferen over eigen waarden en inzichten was al helemaal geen ruimte. We leerden allerlei soorten puzzels op te lossen en smalltalk was geen probleem, maar over het belang van integriteit en nuancering werd niet gesproken. Dit systeem erkent geen unieke en bekwame kinderen. Het standaard-leerplan en de cijfermatige beoordeling stimuleren competitie en remmen emotionele ontwikkeling.

Ook door mijn - overigens lieve en betrokken - ouders was het uitsluitend maatschappelijk gewenst gedrag dat beloond werd. Ook met hen was er weinig ruimte voor discussies, misschien wel omdat ze beide leraar zijn. Vooral voor mijn moeder was gedrag naar de volgens haar in de maatschappij geldende normen en waarden van het grootst mogelijke belang. Zelf deed ze daar haar uiterste best voor en ze zag het als haar taak om anderen, zeker ook haar zoon, zover te krijgen dit te doen. Misschien deels om te bewijzen een goede ouder te zijn. Ik echter was totaal niet gediend van zo'n gedragsgerichte opvoeding, die ik ook al van school kende. Constant wees ik haar op de betrekkelijkheid van dingen en voelde me vervolgens niet serieus genomen als met haar, net als met anderen op school, geen dialoog mogelijk bleek. Haar gebrek aan flexibiliteit kwam op mij onsympathiek over, maar kritiek daarop of een aanzet tot discussie daarover was voor haar onbegrijpelijk, want ze deed toch juist zo haar best om alles te doen zoals

het hoort. Maar dat was het hem nou juist.

Wachten tot ik ouder zou zijn, zoals bij seks, zat er wat betreft deze ervaringen met school en mijn ouders niet in. Ik werd er namelijk constant mee geconfronteerd. Daarom bleef ik me verzetten, ook al werd mijn kritiek als ongepast ervaren.

Vanaf mijn twaalfde jaar voel ik me voornamelijk aangetrokken tot jonge meisjes. Ze maken er altijd het beste van, zien de relativiteit van dingen in, zijn flexibel en kennen weinig vooroordelen. Hun aantrekkingskracht bestaat voor mij verder uit hun vitaliteit, weetgierigheid, spontaniteit, idealisme, oprechtheid, enthousiasme, sympathie, fantasierijkheid, solidariteit en authenticiteit. Kinderlijkheid associeer ik vanuit mijn gevoelswereld dus niet met onvolgroeidheid, onervarenheid, onwetendheid en meer van die 'on-kenmerken', maar juist met positieve kenmerken die volwassenen doorgaans verloren hebben. Met hun in verhouding grote witte ogen en oer-vrouwelijke lichaamstaal hebben jonge meisjes er weinig moeite mee mijn hoofd op hol te brengen.

De meeste volwassen vrouwen daarentegen komen op mij over als weinig authentiek. Zij hebben zich aangepast aan het gangbare concept van volwassenheid, waarbij minder ruimte is voor directheid, spontaniteit en openhartigheid. Als gevolg van sociale constructies en gedragscodes zijn veel vrouwen gevangene geworden van hun imago, dat ze nodig hebben om zich comfortabel te voelen. Een imago dat misschien ontstaat door het vergelijken met en spiegelen aan één bepaald type vrouw uit de reclames om hen heen. De Westerse vrouw is door haar emotionele zelfbeheersing onafhankelijker en sterker geworden, maar daarmee helaas in mijn beleving ook veel minder charmant.

Kinderen zijn van nature ook seksuele wezens. Zelfonderzoek en masturbatie door kinderen is volkomen normaal. Ze doen dit meestal niet met als bewust doel een orgasme, maar ze merken dat het aanraken, strelen van en wrijven over hun geslachtsdelen een aangenaam gevoel kan geven. Ik weet dat ik als kind heel bewust met seks bezig was, maar de meeste mensen lijken zich weinig van hun seksuele zoektocht te herinneren. Misschien hebben ze dit verdrongen? Misschien heeft dit met zelfbesef te maken, waarna zelfherinnering pas echt begint? Of misschien komt dit omdat dit soort gevoelens in de puberteit zo heftig worden dat al hetgeen daarvoor niks voorgesteld lijkt te hebben? In ieder geval vinden mensen dat seks niet bij kinderen past. Dat heeft blijkaar te maken met hoe men seks ziet. Naar mijn idee is seks iets moois, een bron van vreugde, kracht en inspiratie, een uitdrukking van liefde en een plezierige bevrijding van spanning en past het dus wel degelijk bij kinderen.

De gevoelsrijkdom van kinderen wordt naar mijn idee onderschat en vaak niet serieus genomen. Verliefdheid bijvoorbeeld wordt afgedaan als kalverliefde, maar het niet serieus nemen geldt al evenzeer voor andere gevoelens van kinderen, waarna velen er raar van opkijken dat kinderen al heel jong zwaar depressief kunnen zijn en suïcidale neigingen kunnen hebben. Ik erger me enorm aan volwassenen die denken beter contact met kinderen te krijgen als ze zich op infantiele wijze uiten.

Als kind was ik op zoek naar een volwassene om mijn seksualiteit mee te kunnen delen. Een volwassene als kameraad, die ook mijn verzet tegen het huidige schoolsysteem en mijn sceptische, kritische houding jegens van mij gewenst gedrag zou begrijpen. Een volwassene die waarde hecht aan genieten in plaats van streven. Ik denk dat ik zelf zo'n volwassene ben geworden. Als ik een meisje wil aanraken heeft het weinig te maken met bevrediging van een lichamelijke behoefte. Het is geen oncontroleerbare drang, maar een natuurlijke uiting om de liefde die ik voor haar voel te kunnen bewijzen. Ik denk dat lichamelijke intimiteit voor haar plezierig kan zijn, omdat ze mijn gevoelens van liefde, warmte en genegenheid er extra sterk door kan ervaren. Bij lichamelijk contact denk ik niet aan volledige geslachtsgemeenschap, maar aan duizenden vormen van speelse erotiek, zoals het wederzijds genieten van het dicht bij elkaar zijn, knuffelen, strelen, stoeien, kietelen, et cetera. Ze zou een tijdlang oprechte en integere liefde kunnen ontvangen en mijn positieve waardering van haar lichaam kan bijdragen aan een gezonde emotionele en seksuele ontwikkeling.

Lichamelijk contact kan kinderen ervan overtuigen dat ze liefde inboezemen. De fundamentele gelijkwaardigheid van kind en volwassene komt ermee ook sprekend tot uitdrukking. Het kind ervaart dat het doorbreken van gebruikelijke interpersoonlijke afstanden prettig kan zijn; het is interessant om contact te hebben met iemand buiten het gezin die wel ouder is, maar niet dezelfde autoriteit heeft als de ouders. Ik, aanvankelijk een vreemde, kan meisjes een gevoel van welbehagen en geborgenheid geven, ze vriendschap geven en met mijn kennis ondersteuning. Het zou hen een kans geven de onbekenden om hen heen meer te leren waarderen in plaats van alleen angst voor ze te hebben.

Voor mij is er geen reden om uit te gaan van het bestaan van een god, maar ik wil niemand een geloof ontnemen dat hem of haar steun biedt in het leven of troost geeft bij lijden. Wel vind ik de meeste godsdiensten intolerant, omdat er maar één almachtige alwetende moralistische god is die aanbeden moet worden. Voor teveel gelovigen is hun god uiteindelijk meer waard dan de medemens. Geloof zet aan tot haat van de medemens die niet de betreffende god gehoorzaamt. Het is niet vreemd dat bepaalde mensen op zoek gaan naar een soort verpersoonlijking van een almachtige alwetende god op aarde en dan iemand als Saddam Hussein gaan volgen. Maar de gevaarlijkste invloed van geloof is naar mijn idee wel de onderdrukking van lichamelijk genot. De leer legt vaak de nadruk op een dualiteit tussen geest en lichaam en creëert daarmee nog steeds angst voor (bepaalde vormen van) lichamelijk genot. Er is een rijke historie aan onderdrukking van essentieel genot door geloofsovertuigingen. Zo worden seks en liefde los van elkaar getrokken: onbeheertheid en spontaniteit van de genitale bewegingen en gevoelens worden beschouwd als een zonde en bewijs van wanorde tussen god en mens. Soms wordt zelfs gedacht dat lichamelijk genot geestelijke verruiming zou tegenwerken. Maar al te vaak wordt lichamelijk genot genegeerd of verworpen.

Niemand durft meer kinderen aan te raken. Angst voor pedofilie en pedofielen zorgt

ervoor dat mensen het belang ontkennen van affectieve verhoudingen in de jeugd, terwijl juist deze verhoudingen later voor een vredelievend karakter zorgen. Een hoofdoorzaak van neiging tot gewelddadig gedrag juist ligt in de ontbering van lichamelijk zintuiglijk genot. De aanwezigheid van het ene verhindert namelijk de aanwezigheid van het andere. Tijdens de kinderjaren wordt een aanleg voor geweldzoekend of genotzoekend gedrag gecreëerd. Aanraking, affectie en seksuele vrijheid is dan van het grootste belang om kans op depressie, agressie en drugsmisbruik tegen te gaan. Maar men is vooral bezig de 'onschuld' van kinderen te beschermen. Een van de gevolgen daarvan is naar mijn idee dat vaders hun kinderen tegenwoordig amper meer durven knuffelen en dat bijna geen man meer voor het basisonderwijs kiest. Wat kinderen wel meekrijgen qua mannelijke rolvoorbeelden, zijn de televisiehelden, die het toch vooral van hun brute kracht en gewelddadigheid moeten hebben.

Redeloos geweld jegens 'vreemden' door jongeren is helemaal niet zo vreemd. Als kind al kregen zij angst voor vreemden aangepraat en ze kregen geen enkele kans om liefde van hen te ontvangen. De kans op faalangst bij jongeren is in een prestatie maatschappij als de onze groot. Als de enige geaccepteerde waardering van vreemden gebaseerd is op je prestaties, naar wie reageer je dan je frustraties af als het moment komt dat je niet bij kunt benen?

Kinderen moeten juist beschermd worden tegen seksangst, want die belet hen seks als een uitdrukking van liefde te leren zien. De eerste seksuele ervaringen van jongeren zijn maar al te vaak een poging om de eigen volwassenheid te bewijzen in plaats van een liefdevol delen van affectie en plezier. Dit omdat hen als kind nooit in de praktijk getoond is dat seks te verenigen is met hartstocht, liefderijke zorg en respect. Het is niet het te vroeg opwekken van seksuele (of wiskundige, rekenkundige, taalkundige, sportieve, muzikale, et cetera) prikkels en begeerten dat een remmende werking op de geestelijke en emotionele ontwikkeling van het kind heeft, maar het onderdrukken ervan. Net als bijvoorbeeld voetballen, is seksueel gedrag iets dat aangeleerd moet worden. Niet door kinderen onderling, want dat resulteert vooral in het elkaar opfokken, maar door volwassenen. Maar ja, volwassenen zouden hun grotere fysieke en mentale macht altijd misbruiken. En kinderen zouden geen tekenen van afkeuring kunnen of durven geven en niet kunnen instemmen met welke vorm van seksueel experimenteren dan ook of zich daarna in ieder geval niet kunnen onttrekken aan zo'n relatie. De politiek kiest er daarom maar voor alle seksuele contacten met kinderen onder een bepaalde leeftijd te verbieden. Wel zo makkelijk.

Ik wil jonge meisjes ook aanraken omdat ik denk en voel dat het goed voor ze kan zijn. Dat ik hen knuffelen als prettig erbaar is misschien wel logisch, want als ik het alleen zou doen omdat het goed voor ze kan zijn, komt er maar weinig van over. Ik voel me vooral aangetrokken tot jonge meisjes. Ik denk dat ik net als homoseksuelen een aanleg heb voor bepaalde gevoelens en dat omstandigheden en ervaringen die ik heb gehad deze hebben gestimuleerd en versterkt. Voor een deel zitten mijn genen erachter en voor een deel een proces van socialisatie. Dat ik bepaalde dingen nu, op mijn vijfentwintigste levensjaar,

anders ervaren dan de meeste mensen op die leeftijd, maakt me niet direct geestelijk labiel. Juist doordat ik zo bewust vorm geef aan mijn gevoelens, heb ik er alle controle over en vormt mijn voorkeur totaal geen aanleiding tot welke vorm van dwangmatig handelen dan ook.

Ik voel me niet alleen maar aangetrokken tot jonge meisjes, maar ook tot vrouwen met bepaalde jeugdige eigenschappen, dus ik kan gelukkig ook in de huidige maatschappij alle kanten op. Mijn contacten met volwassenen verlopen volkomen normaal en aan volwassen vrienden heb ik geen gebrek. Wat ik hoop is dat mensen me niet haten en vervolgen om hoe ik ben, maar kijken naar wat ik doe. Dat mij deze publicatie bijvoorbeeld niet kwalijk genomen wordt, maar dat men mijn eerlijkheid kan waarderen.

Norbert de Jonge